

Arrest

**nr. 183 137 van 28 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2017 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 februari 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2017 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 20 november 2016 aan op Belgisch grondgebied en diende op 1 december 2016 een asielaanvraag in (bijlage 26).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) stelde vast dat verzoeker in het bezit was van een paspoort met een Schengenvisum type C, afgeleverd door de Zweedse vertegenwoordiging in Nigeria.

1.3. Op 13 januari 2017 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris de Zweedse autoriteiten om verzoeker over te nemen op grond van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening).

1.4. De Zweedse autoriteiten stemden op 19 januari 2017 in met het overnameverzoek.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 16 februari 2017 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1):

naam : B.(...) Jr

voornaam : L.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Liberia

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Zweden toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, Liberiaans staatsburger die van Liberiaanse afkomst verklaart te zijn, werd op 21.11.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 01.12.2016 asiel in België. Hij was in het bezit van zijn origineel paspoort met nummer L199349 (afgegeven op 08.09.2016 en geldig tot 08.08.2021) met een visum voor de Schengenstaten afgeleverd in Zweedse vertegenwoordiging met nummer 003886214. Dit visum wordt ook aangetoond door het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene en een bijkomende hit in het Visum Information System. Uit deze informatie blijkt dat het desbetreffende visum op 18.08.2016 aan betrokkene werd afgeleverd door de Zweedse vertegenwoordiging te Abuja (NGA). Het betrof een visum voor Kort Verblijf (Type C) geldig voor een verblijf van 3 dagen met geldigheidsperiode van 31.08.2016 tot 17.09.2016.

Op 11.01.2017 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielprocedure in België. Hierin bevestigde hij het feit in bezit te zijn gesteld van een visum voor de Schengenstaten dat aan hem in Zweedse vertegenwoordiging werd afgeleverd. Betreffende zijn concrete reisroute tot in België verklaarde betrokkene op 13.08.2016 vertrokken te zijn vanuit Monrovia (LBR) en stelde hij eerst per vliegtuig naar Lagos (NGA) te zijn gereisd om vervolgens tot 31.08.2016 in een hotel te Abuja (NGA) te hebben verbleven. Dit wordt ook geverifieerd door het feit dat het hierboven vermelde visum voor de Schengenstaten op 18.08.2016 aan betrokkene werd afgeleverd door de Zweedse vertegenwoordiging te Abuja (NGA). Betrokkene verklaarde op 31.08.2016 per vliegtuig te zijn doorgereisd naar Zweden en het grondgebied van de lidstaten met een transit via Istanbul (TUR). Hij verklaarde op 01.09.2016 gearriveerd te zijn te Stockholm (SE) wat ook bevestigd wordt door een binnenkomststempel in het voorgelegde paspoort van betrokkene alsook het feit dat betrokkene een busticket voorlegde waarmee hij op datum van 01.09.2016 van de luchthaven te Stockholm (SE) mee doorreisde naar het centrum van Stockholm (SE). Betrokkene verklaarde tot 19.11.2016 in Zweden te hebben verbleven bij vrienden te Stockholm

(SE) waarna hij per ferry en bus verder doorreisde naar België met een transit via Denemarken en Duitsland.

Betrokkene verklaarde op 20.11.2016 gearriveerd te zijn in België en vroeg asiel in België op 01.12.2016. Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. Betrokkene stelde hieromtrent dat hij in Zweden asiel zou hebben kunnen aanvragen maar dat hij zich niet veilig voelde daar. Hij verklaarde dat de weinige Liberianen die hij ontmoette in Zweden telkens banden hadden met de overheid van Liberia. Hij uitte omwille van deze reden ook verzet tegen een overdracht naar Zweden in het kader van Verordening 604/2013. Zo stelde betrokkene te vrezen dat de Liberianen die hij ontmoette in Zweden iets tegen hem zouden kunnen doen vermits zij deel waren van de 'Free Masaams', een gemeenschap te Liberia.

Betrokkene verklaarde geen in België verblijvende familieleden te hebben. Hij stelde wel een neef te hebben (B.(...), J.(...), ouder dan 50 jaar) die in het United Kingdom zou verblijven en Brits staatsburger zou zijn.

Op 13.01.2017 werd er voor betrokkene een verzoek voor terugname gericht aan de Zweedse instanties, die op 19.01.2017 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 instemden met de overname van betrokkene en met de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag.

We wijzen er verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie voor een bepaalde lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal – en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Zweden een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder ook op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We herhalen desbetreffend ook nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten.

De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Verder benadrukken we dat betrokkene zijn keuze om in België asiel te vragen en zijn verzet tegen een overdracht naar Zweden in het kader van Verordening 604/2013 baseerde op verscheidene ontmoetingen met andere Liberianen in Zweden waardoor hij zich niet veilig voelde daar. Betrokkene stelde dat hij vreest dat zij hem iets zouden kunnen doen. We benadrukken hieromtrent dat betrokkene geen melding maakt van concrete gebeurtenissen die reeds plaatsvonden in Zweden betreffende zijn vrees voor zijn persoonlijke veiligheid of desbetreffend geen verdere concrete elementen of aspecten ter duiding aanbrengt. Verder wensen we te benadrukken dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Zweedse instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inzien niet worden besloten dat de Zweedse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden indien nodig. Daarnaast merken we op dat het betrokkene vrij staat al dan niet opnieuw contact te zoeken met de deze in Zweden verblijvende Liberianen en dat een overdracht naar Zweden in het kader van Verordening 604/2013 niet automatisch impliceert dat betrokkene effectief terug in contact zal komen met hen.

We merken verder op dat de Zweedse instanties met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene: "wanneer de verzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten. Wanneer de verzoeker houder is van één of meer verblijfstitels die meer dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die meer dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, en hij het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming is ingediend, verantwoordelijk." Dit impliceert daarbij ook dat de betrokkene, na overdracht aan Zweden, bij de bevoegde instanties een asielaanvraag zal kunnen indienen indien hij dat wenst.

De Zweedse instanties zullen de betrokkene dan ook niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag waarbij betrokkene de mogelijkheid zal hebben om zijn persoonlijke vluchtmotieven, die hij ook gedeeltelijk aanhaalde tijdens zijn gehoor in België, aan te brengen bij de Zweeds autoriteiten. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming ook gemachtigd zijn te verblijven in Zweden en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We benadrukken verder ook dat we niet in kennis zijn van concrete elementen betreffende de asielprocedure of opvangvoorzieningen in Zweden waaruit zou kunnen worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Zweden dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Zweden worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

Verder benadrukken we ook dat betrokkene tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Zweden die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest bij overdracht naar Zweden in het kader van Verordening 604/2013. Daarnaast benadrukken we hieromtrent ook dat Zweden, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Zweden het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit impliceert verder ook dat de Zweedse autoriteiten asielaanvragen behandelen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten.

Zweden onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.

Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale

bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Tot slot benadrukken we dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde in goede gezondheidstoestand te verkeren en dat hij tot op heden in het kader van zijn asielpprocedure geen medische attesten of andere documenten aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Zweden zouden verhinderen of dat hij door overdracht aan Zweden vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Zweden niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Zo verwijzen we desbetreffend naar het rapport over Zweden van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (George Joseph; “Asylum Information Database – Country Report: Sweden”; up-to-date tot 05.12.2015; een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Zweden recht hebben op medische hulp tijdens hun asielpprocedure (p. 45). Tevens zullen de Zweedse autoriteiten ten minste drie werkdagen op voorhand in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Zweden een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Zweedse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Zweedse autoriteiten (4).”

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

2.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Verzoeker bevindt zich sedert 16 feb 2017 in een welbepaalde plaats zoals omschreven in de artikelen 74/8 en 74/9 Vw.

Derhalve wordt het dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit zal door de verwerende partij niet worden betwist. Het uiterst dringend karakter van de vordering staat dan ook vast.”

2.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 16 februari 2017 van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Repatriëringscentrum 127bis in Steenokkerzeel. Omwille van deze overbrenging met het oog op zijn transfer naar Zweden, die voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de tenuitvoerlegging heeft plaatsgevonden. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

2.2.2.3. Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder *“middel”* wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door

het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 3 en 5 van de Dublin-III-Verordening, van “artikel 47/17” en van het non-refoulementbeginsel uit artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheids- en het vertrouwensbeginsel. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

“Verzoeker was er zich van bewust van het bestaan van de verordening 204/2013 dd 26 juni 2013 en van criteria en de rangorde voor het aanwijzen van de verantwoordelijke lidstaat.

Het is in eerste instantie correct, zoals beschreven in de bestreden beslissing dat conform artikel 12 van de verordening Zweden bevoegd is voor het onderzoek naar de vraag tot internationale bescherming van verzoeker.

Doch verwerende partij stelt vast dat verwerende partij de verordening klakkeloos toepast zonder een grondig onderzoek te voeren naar het feit waarom-verzoeker België wenst om zijn vraag tot internationale bescherming te onderzoeken.

In de volledige beslissing staan slechts 4 zinnen vermeld waarom verzoeker internationale bescherming verzoekt in België en niet wenst dat Zweden dit onderzoek verricht.

Verzoeker verwijst naar de 4 zinnen:

(...)

Veel meer leest verzoeker niet in de beslissing.

Verzoeker is dan ook geschokt dat hij zijn verhaal niet heeft mogen uiteenzetten die de reden zijn geweest tot zijn vlucht en die dus ook de reden waren om uit Zweden te vluchten.

Verzoeker heeft nochtans duidelijk aangegeven dat hij getalmd had met zijn vraag tot-internationale bescherming in te dienen in Zweden. Hij verbleef in Stockholm bij een vriend. Via deze vriend hoorde hij van landgenoten. Hij kan in geen beding deze landgenoten ontmoeten omdat deze banden hadden/ behoren tot de zelfde stam - de Masam - van de moordenaar van de CEO van de LPRC. Verzoeker weet ook dat de moord in opdracht gebeurde van de Liberiaanse overheid die voor 100% LPRC in bezit heeft. Net om deze personen te ontlopen heeft hg Liberia ontvlucht om internationale bescherming te ontvangen nadat hij bijna 7 maanden heeft ondergedoken in Liberia. Verzoeker stelt vast dat hij in Zweden in het hol van de leeuw is gekropen alwaar hij misschien wel internationale bescherming kan ontvangen van de Zweedse overheidsdiensten indien hij aan de voorwaarden zoals vastgelegd in het EU-recht voldoet. Doch wat is verzoeker met zijn statuut van internationale

bescherming indien hij zich nooit veilig zal voelen in Zweden.

Verzoeker is getuige geweest van een politieke moord, hij kent de moordenaars en weet in wiens opdracht zij handelden. Verzoeker dient geen bescherming te verzoeken bij de Liberiaanse overheid gezien deze overheid de opdracht heeft gegeven om Harry GREAVES uit de weg te ruimen.

Verzoeker is dan ook verbaasd dat hij niks leest over LPRC. Enkel Masaam komt voor in de bestreden beslissing doch met weinig uitleg.

Tijdens het verplicht Dublin onderhoud mocht hij niks zeggen over de problemen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht naar Europa.

Artikel 5 van de-verordening 604/2013 voorziet in een persoonlijk onderhoud. Dit onderhoud dient met enkel en alleen om na te gaan of verzoeker familierelaties zou hebben in een andere lidstaat doch om verzoeker de mogelijkheid te bieden om zijn verzet te uiten tegen een overdracht naar een andere lidstaat die volgens de verordening bevoegd is voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

Verzoeker heeft aangeduid dat zijn leven in gevaar is doordat de Liberianen in Zweden, afkomstig zijn uit Masam en banden hebben met de overheid die samenwerkt met LPRC die ze controleren.

Verzoeker heeft aldus aangeduid dat hij Zweden een behandeling tegemoet gaat in strijd met artikel 3 EVRM. Verzoeker heeft aangegeven dat zijn leven er niet veilig is. Wat dient verzoeker te doen met zijn statuut als internationaal beschermd dat hij onmogelijk de publieke ruimte in kan komen zonder zich veilig te voelen of steeds op zijn hoede te moeten zijn omdat landgenoten (alwaar de Liberiaanse gemeenschap heel klein is) hem in zijn woning kunnen opzoeken?

Het is correct dat verzoeker contact kan opnemen met de Zweedse wethandhavingsdiensten die hem bescherming zullen bieden maar deze diensten zullen niet dag en nacht zich bevinden naast verzoeker als zijn persoonlijke lijfwachten. De vraag-tot internationale bescherming wordt op deze wijze» volledig uitgehold.

Verwerende partij maakt zich er gemakkelijk vanaf. Zij zien het paspoort van verzoeker met een visum uitgegeven door Zweden (met een hit in de VIS-databank) en onmiddellijk stellen zijn Zweden hiervan op de hoogte die natuurlijk instemt met de overdracht gezien de Zweden het EU recht naleven.

Mocht verwerende partij een grondig onderzoek hebben gedaan zou zij hebben opgemerkt dat verzoeker problemen heeft met de LPRC en dat deze organisatie in handen is van de Liberiaanse overheid en dat hij weet dat deze Liberiaanse overheid opdracht voor de moord heeft gegeven.

Verzoekende partij maakt er zich gemakkelijk vanaf door onmiddellijk te beslissen dat zij niet bevoegd zijn voor deze asielaanvraag en verzoeken tot overdracht. Dit is niet correct. Verwerende partij dient minstens een onderzoek te voeren naar de mensenrechtenschendingen door LPRC en verzoeker aan het woord te laten zodat hij minstens een deel van zijn vlucht verhaal kan doen zodat verwerende partij op de hoogte is. Doch ze laten verzoeker amper aan het woord. Dit komt tot uiting in het administratief dossier gezien daarvan niks terug te vinden is.

Verzoeker toont aldus aan dat artikel 5 op een onzorgvuldige wijze werd toegepast door niet de aanhoren welke de grieven nu wel degelijk zijn van verzoeker waarom hij niet terug kan naar Zweden. Verzoeker stelt dan ook vast dat bij niet schorsing van huidig verzoek artikel 33 van de Conventie van Genève geschonden zal worden dat stelt: Geen der verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van

Ook de vreemdelingenwet kent een dergelijk verbod tot uitwijzing. Artikel 47/17 par. 1 Vw is de codificatie van het internationaal gewoonterecht dat stelt dat iemand niet teruggestuurd mag worden naar een land waar zijn of haar leven in gevaar is

Ondanks het feit dat Zweden inderdaad het EU recht toepast, de beginselen van het EVRM toepast en erop toeziet dat er geen schendingen gebeuren heeft verzoeker vastgesteld dat de wethandhavingsdiensten in Zweden onvoldoende bescherming kunnen bieden aan verzoeker nu verzoeker in Zweden terecht gekomen is in het hol van de leeuw namelijk tussen Liberianen die allen contacten hebben met de overheid en LPRC en afkomstig zijn uit Masam stam.

Mocht verzoeker inderdaad voldoende bescherming kunnen genieten dat had verzoeker nooit Vanuit Zweden naar België gekomen. Verzoeker heeft derhalve een gegronde vrees voor zijn leven in Zweden.

Het internationaal gewoonrechtelijk beginsel zoals vastgelegd in artikel 74/17 Vw en artikel 33 van het verdrag van Genève zal bij een terugleiding naar Zweden geschonden worden».

Hierdoor is er uiteraard een schending van artikel 3 EVRM aan de orde.

Het motief zoals neergeschreven op blad 2 midden van de bestreden beslissing: ... we benadrukken

hieromstrent dat betrokkene geen melding maakt van concrete gebeurtenissen die reeds plaatsvonden in Zweden betreffende zijn vrees voor persoonlijke veiligheid. Verzoeker antwoordt daarop gelukkig maar. Dient verzoeker eerst een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM? Dient er eerste een schending van artikel 3 EVRM plaats te vinden?

Op basis van artikel 3 EVRM en artikel 4 EU Handvest dient verwerende partij er alles aan 1e doen om een schending van artikel 3 EVRM en art 4 EU handvest te voorkomen.

De motivering dat er nog niks gebeurt is, dat er dus nog geen schending van artikel 3 EVRM heeft— plaatsgevonden is een motivering die de toets met artikel 2 en 3 van de et van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering der bestuurshandelingen niet kan doorstaan. Het motief is derhalve niet deugdelijk. Volgens verwerende partij dient verzoeker eerste een schending van artikel 3 EVRM te ondergaan alvorens hij zal kunnen aantonen dat er een schending van artikel 3 EVRM zal plaatsvinden. Dit is een omgekeerde redenering. Verwerende partij dient alles in het werk te stellen om een schending van artikel 3 EVRM te voorkomen.

*Indien de schorsing van het bevel om het grondgebied niet zal doorgaan begaat verwerende partij een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 EU handvest en maakt ze zich schuldig aan het beginsel van het non-refoulement zoals neergeschreven in artikel 74/17 en artikel 33 Conventie van Genève**

Deze schendingen worden door verwerende partij begaan doordat ze verzoeker niet hebben een grondige uitleg te verschaffen zoals het persoonlijk onderhoud van artikel 5 verordening 604/2013 voorschrijft. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is hiermee aangetoond.

Verzoeker stelt ook vast dat het vertrouwensbeginsel door verwerende partij wordt geschonden.. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat verzoeker kan vertrouwen dat verwerende partij de vigerende Europese wetten' en Belgische wetgeving zal naleven en indien dit niet gebeurt hij over TMn TeC^m beschikt om daarop tegen te gaan. Verzoeker heeft duidelijk gemaakt dat rende partij door een terugleiding naar Zweden het non-refoulementsbeginnsel aan zijn laars lapt."

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een internetartikel toe van de "Daily Observer" van 2 januari 2016 betreffende de moord op dhr. H. G.

2.3.2.2. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

2.3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.3.2.4. In het enig middel wordt niet betwist dat de Zweedse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag aangezien hij in het bezit was van een Zweeds visum type C. Verzoeker bevestigt zelfs in zijn middel dat Zweden zijn verzoek om internationale bescherming dient te onderzoeken. Toch verwijt hij de gemachtigde van de staatssecretaris onvoldoende onderzoek te hebben gevoerd naar de redenen waarom hij wenst dat de Belgische asielinstanties zijn asielaanvraag zouden onderzoeken en hij beklagt zich over het feit dat hij de redenen voor zijn vlucht en dus ook de redenen waarom hij uit Zweden is gevlucht niet heeft mogen uiteenzetten.

2.3.2.5. Verzoeker kan echter niet dienstig voorhouden dat hem een 'persoonlijk onderhoud' zou zijn ontzegd zoals bedoeld in het door hem geschonden geachte artikel 5 van de Dublin-III-Verordening. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker op 11 januari 2017 werd gehoord door de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van een zogeheten 'Dublin-interview' waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn bezwaren tegen een eventuele overdracht naar Zweden toe te lichten. In weerwil van verzoekers beweringen kan uit de Dublin-III-Verordening niet worden afgeleid dat dit onderhoud betrekking zou moeten hebben op de redenen die aan de basis liggen van het verzoek om internationale bescherming.

2.3.2.6. Hoewel verzoeker zich in zijn middel baseert op een schending van het beginsel van non-refoulement uit artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, zoals vermeld in artikel 74/17 van de vreemdelingenwet, blijkt uit niets dat verzoeker zou worden teruggeleid naar zijn land van herkomst zonder dat er een deugdelijk onderzoek zou hebben plaatsgevonden van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker betoogt echter dat hij bij een overdracht naar Zweden zal worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

2.3.2.7. Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin-III-Verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielpprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de geveesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. v. Zweden).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het *“verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”* – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-III-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Dublin-III-Verordening bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van Dublin-III-Verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en terugkeerder in het kader van de Dublin-III-Verordening, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In casu gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Zweden en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als terugkeerder in het kader van de Dublin-III-Verordening, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij overname door Zweden.

2.3.2.8. De Raad stipt in de eerste plaats aan dat verzoeker op geen enkele manier de vaststelling uit de bestreden beslissing weerlegt dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen uit het Gemeenschappelijk Europees Asielstelsel respecteren en er aldaar geen sprake is van systeemfouten, zodat er *prima facie* uit de algemene situatie voor asielzoekers in Zweden geen schending blijkt van artikel 3 van het EVRM.

2.3.2.9. Met betrekking tot zijn persoonlijke wedervaren in Zweden benadrukt verzoeker in zijn middel dat hij in Zweden vrees koestert voor de Liberiaanse gemeenschap die zou hebben met de Liberiaanse overheid. Verzoeker slaagt er met zijn blote beweringen niet in concreet aannemelijk te maken dat hij het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van het zogeheten Dublin-interview naar aanleiding van de vraag waarom hij precies in België een asielaanvraag wilde indienen, het volgende stelde: *“Ik zou in Zweden asiel hebben kunnen aanvragen, maar ik voelde me daar niet veilig omdat de weinige Liberianen die ik daar ontmoet hadden hoge banden met de overheid van Liberia”* (Dublin-interview, 11 januari 2017, vraag 31). Tevens blijkt uit het Dublin-interview dat verzoeker naar aanleiding van de vraag of hij *“redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling”* had die zijn verzet tegen een overdracht zouden rechtvaardigen, het volgende verklaarde: *“Omwille van de Liberianen die ik heb ontmoet in Zweden die hoge banden hebben met de overheid voelde ik me daar niet veilig. Ik vrees dat omwille van mijn situatie ze iets zouden kunnen doen tegen mij.”* Er werd hem bijkomend gevraagd om welke personen het ging, waarna verzoeker antwoordde: *“Ik kan me de namen niet herinneren. Ik heb met hen gepraat over de situatie in Liberia. De 2 individuen die ik ontmoet heb waren deel van de ‘Free*

Masaams'. Dit is een gemeenschap in Liberia, waar zelfs de president lid van is, en ze hebben geheimen." Het internetartikel dat verzoeker thans als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 2), heeft betrekking op een moordzaak in Liberia, en kan niet in verband worden gebracht met de verklaringen van verzoeker dat de Liberiaanse gemeenschap in Stockholm bindingen zou hebben met de overheid in Liberia, waardoor hij voor hen angst zou moeten koesteren. De Raad stipt aan dat diegene die aanvoert dat hij een risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs en dat een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel (cf. RvS 17 februari 2009, nr. 4 024 (c)).

2.3.2.10. De Raad stelt vast dat het betoog van verzoeker niet van die aard is om de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen dat *"betrokkene geen melding maakt van concrete gebeurtenissen die reeds plaatsvonden in Zweden betreffende zijn vrees voor zijn persoonlijke veiligheid of desbetreffend geen verdere concrete elementen of aspecten ter duiding aanbrengt. Verder wensen we te benadrukken dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Zweedse instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inzien niet worden besloten dat de Zweedse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden indien nodig. Daarnaast merken we op dat het betrokkene vrij staat al dan niet opnieuw contact te zoeken met de deze in Zweden verblijvende Liberianen en dat een overdracht naar Zweden in het kader van Verordening 604/2013 niet automatisch impliceert dat betrokkene effectief terug in contact zal komen met hen"*.

2.3.2.11. Het betoog van verzoeker in zijn middel over het feit dat hij getuige was van een politieke moord in Liberia, is niet van die aard om een ander licht te werpen op de beoordeling van het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in Zweden die in de bestreden beslissing werd opgenomen.

2.3.2.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat geen inbreuk aannemelijk werd gemaakt op artikel 3 van het EVRM, noch van het non-refoulementbeginsel uit artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 3 en/of 5 van de Dublin-III-Verordening. Er werd evenmin een schending aangetoond van artikel 74/17 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of dat bepaalde rechtmatige verwachtingen in zijn hoofde niet zouden zijn gehonoreerd. Er is geen sprake van het zorgvuldigheids- of het vertrouwensbeginsel.

Het enig middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. In zijn verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Verzoeker kan hiervoor verwijzen naar het bovenstaande dat werd neergeschreven onder het punt Middel’,

Verzoeker ondergaat een vernederende behandeling omdat er geen waarborgen zijn dat verzoeker ongemoeid zal worden gelaten door zijn landgenoten in Zweden die contacten hebben met de overheid en afkomstig zijn uit Masem. Verzoeker heeft hierboven gesteld dat hij in Zweden in het hol van de leeuw is terecht gekomen.

Verzoeker heeft aangetoond dat zelf indien zijn vraag tot internationale bescherming gegrond wordt verklaard door de Zweedse beslissingsautoriteit zijn bescherming een farce is. Hij kon onmogelijk een normaal leven beginnen omdat de Liberiaanse gemeenschap, die klein is in Zweden, hem onmiddellijk kan vinden. Bovendien heeft verwerende partij geen garantie verzocht aan de Zweedse autoriteiten voor bekomende bescherming van verzoeker tegen leden van de Liberiaanse gemeenschap in Zweden. Het minste dat verwerende partij mocht doen is minstens garantie op bescherming verzoeken aan de Zweedse autoriteiten zodat verzoeker op een bijkomende bescherming kan rekenen,

Verwerende partij stelt op pagina 2 midden van de bestreden beslissing dat er eerst een schending van artikel 3 EVRM dient te gebeuren alvorens er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM

Door het feit dat de Liberiaanse gemeenschap weet dat verzoeker weet wie de directeur in van de LPR.C heeft vermoord, willen ze-hem nu ook vermoorden zodat de moordenaar niet in de problemen

komt.

Het vermoord worden of de kans om vermoord te worden is een moeilijk te herstellen nadeel. Het kan niet dat verzoeker eerst vermoord wordt om daarna te stellen dat verzoeker gelijk had.

Verzoeker toont op voldoende wijze aan dat bij uitvoering van de beslissing hij een moeilijk te herstellen nadeel ondergaat.

Verzoeker voldoet aldus aan deze voorwaarde.

Verzoeker ondergaat eveneens een vernederende behandeling omdat hij vaststelt dat de wettigheid van de bestreden beslissing niet wordt onderzocht. Een schending van artikel 3 is op zich een moeilijk te herstellen nadeel. Er is onder geen beding aan afwijking mogelijk van artikel 3 EVRM.

Hierbij verliest verzoeker zijn vertrouwen >n de beginsel van de rechtstaat dit kan nare gevolgen hebben in de ontwikkeling van verzoeker.

Verzoeker is van oordeel dat het moeilijk te herstellen nadeel niet onmiddellijk dient te worden vastgesteld maar dat eerst de wettigheid van de bestreden beslissing in aanmerking dient genomen te worden.

Verzoeker verwijst naar artikel 2 van het verdrag van de Europese Unie. Dit artikel stelt: Artikel 2 De waarden waarop de Unie berust, zijn eerbied voor de menselijke waardigheid, vrijheid[democratie, gelijkheid, de rechtsstaat en eerbiediging van de mensenrechten, waaronder de rechten van personen die tot minderheden behoren. Deze waarden hebben de lidstaten gemeen in een samenleving die gekenmerkt wordt door pluralisme, non-discriminatie, verdraagzaamheid, rechtvaardigheid, solidariteit en gelijkheid van vrouwen en mannen.

Artikel 2 van het verdrag is van toepassing op verwerende partij gezien zij lid is van de Europese Raad die Europese wetgeving (verordeningen, richtlijnen,...) goedkeurt en aanneemt, Artikel 2 stelt expliciet 'eerbied hebben voor de rechtstaat'.

Indien er enkel en alleen wordt gekeken of ernstige schade die onherstelbaar is in hoofde van verzoeker dan gaat dit voorbij aan de eerbiediging van het respect van de rechtstaat en dus treedt er een schending op van artikel 2 van het Verdrag van de Europese Unie.

De rechtstaat houdt in dat de uitvoerende macht zich houdt aan de vigerende wetgeving en indien zij zich niet houdt aan deze vigerende rechtspraak er een daadwerkelijk en doeltreffend rechtsmiddel ter beschikking wordt gesteld aan verzoeker.

Verzoeker heeft hierboven aangetoond dat de bestreden beslissing van 16 februari 2017 in strijd is met de dwingende bepalingen van de verordening 604/2013 van de Raad en het Parlement en derhalve dient aldus eerst uitspraak gedaan te worden over deze beslissing alvorens de huidige beslissing zijnde de bijlage 26 qua uitwerking kan hebben. g J

Indien verzoeker nu teruggestuurd wordt naar Zweden omdat er op onvoldoende wijze zou zijn ^getoond dat er in hoofde van verzoeker een moeilijk te herstellen nadeel is indien hij teruggestuurd v^olW?n hW^ heeft ogenomen en beschikt over een systeem van opsporing,

^ * Weöigheid TM * beslissing WOTdt getoetst> da* *

Een beslissing wordt uitgevoerd zonder dat de wettigheid wordt nagegaan van de bestreden beslissing. De Belgische nationale wetgeving bepaalt dat verzoeker een direct belang dient te hebben bij een evenele vermenging. Indien de beslissing wordt uitgevoerd heeft verzoeker volgens de vreemdelingenwet geen direct belang meer bij de vernietiging van de bestreden beslissing waardoor zijn verzoek tot vernietiging vervalt. Het verzoek wordt door de Raad verwoepen.

Verzoeker wordt aldus onderworpen aan pure willekeur van verwerende partij.

Het behoort aan de verwerende partij toe om de beginselen van de rechtstaat bij te brengen aan k^oi?t een deel van wereld waar de rechtstaat niet bestaat. De rechtstaat is . , dament van de Westerse democratie. De Unie (en dus verwerende partij) wil dit beginsel

TMwei?ld vS de morele ridd[€]r*Doch wat dient verzoeker vast te stellen dat de nade[^]kan[^]Sontn beslissing niet wordt nagezien indien zij geen moeilijk te herstellen"

2.4.2.2. De vordering tot schorsing moet een uiteenzetting bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

2.4.2.3. Verzoeker meent op basis van de bespreking van zijn middel een evident nadeel te hebben aangetoond, zoals hierboven bedoeld, aangezien hij hierin de schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest had aangevoerd wegens de problemen die hij had beschreven waaraan hij in Zweden zou worden blootgesteld. Verzoeker beweert dat hij het risico loopt om vermoord te worden, terwijl hierboven reeds werd geconcludeerd dat de loutere affirmaties van verzoeker over een onmenselijke behandeling in Zweden door de Liberiaanse gemeenschap niet volstaan om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Verzoeker kan zich in de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dus niet baseren op zijn middel om dit 'evident' nadeel bewezen te achten.

2.4.2.4. Verzoeker citeert in zijn uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie en meent dat, indien de beslissing ten uitvoer zou worden gelegd alvorens de wettigheid ervan wordt nagegaan, dit blijf zou geven van een gebrek aan respect voor de rechtsstaat.

2.4.2.5. De Raad merkt op dat verzoekers enig middel werd onderzocht en dat gebleken is dat geen van de aangevoerde grondrechten en bepalingen geschonden werd geacht. Verzoeker betoogt volkomen ten onrechte dat de bestreden beslissing in strijd zou zijn met de dwingende bepalingen van de Dublin-III-Verordening en kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat het beginsel van de rechtsstaat met voeten zou zijn getreden omdat de wettigheid van de beslissing niet voorafgaandelijk zou zijn onderzocht.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

F. TAMBORIJN